Ч. 109. Середа 19 мая (1 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Битва під Кінчов.

Коли Росияни по хіньско-японьскій війні при помочи европейскої дипльоматиї так сказати би „хитро-мудро не великим коштом“ взяли від Хінців „в посесию“ кріпость Порт-Артур, котру перед тим здобули були Японці, а тим самим і уважали вже за свою — певно ані не припускали, ані навіть не перечували, якої біди, ба, якого нещастя напитають собі тим вже в недалекій будучности. До кінця теперішної війни ще далеко і военне щастє все ще може перехилити ся на сторону Росиї; але вже дотеперішні удари, які она потерпіла, суть безперечно дуже тяжкі і болючі і навіть по щасливім для Росиї кінци цілої кампаниї она не так борзо з них вилічить ся, бо таких ударів як теперішні Росия, від коли Росиєю, ще не зазнала.

Битва під Кінчов, хоч і не рішаюча, записала ся кроваво в історії Росиї, хоч може ще кровавійше в історії побідоносних Японців. Фахові знатоки военного ремесла ріжних народів признають однодушно, що такої битви як під Кінчов сьвіт ще не видів і істория досі не знала. Японці видко — що впрочім і не дивниця — поставили собі за точку чести здобути Порт-Артур — позицию, котру зі сторони Росиї уважають за найсильнійшу, а Росияни мали досить часу, щоби ту позицию укріпити всілякими способами як найсильнійше. При обороні кождої кріпости розходить ся передовсім о то, щоби заперти неприятелеви з далека дорогу до неї. Ту роботу бере на себе т. зв. офензивна залога, значить ся тота часть війска, котра далеко поза кріпостию має зачіпно виступати против неприятеля, підчас коли друга часть залоги пильнує і боронить самої кріпости.

Могло здавати ся, що Росиянам не трудно прийде ся боронити приступ до самої кріпости. Півострів Квантун, на котрого кінци стоять місто і кріпость Порт Артур, сполучає вузка шийка з дальшим півостровом Ляотун, а майже на найвузшім єї місци єсть місто Кінчов, ослонене довкола високими горбами. На цілім півострові єсть множество росийских фортів, а коло Кінчов Росияни побудували ще крім того на горбах десять великих, критих шанців, обведених глубокими фосами і дротяними плотами і уставили на них свої тяжкі кріпостні пушки. Японці, хотячи проложити собі дорогу до Порт-Артура, мусіли здобувати ті позициї і лагодити ся до того через шість днів, в чім їм заєдно перешкаджало росийске війско. Наконець дня 25 с. м. прийшло до рішучого атаку а ґен. Оку в своїм рапорті так о тім розповідає:

Борба розпочала ся 25 мая о півночи, серед дуже некористних обставин, підчас великої пітьми і страшної бурі. Наші кораблї могли аж о 6 год. рано станути нам на поміч. Росияни стріляли з тяжких пушок на 7 кільометрів далеко так сильно, що не давали стріляти нашій артилериї, котра робила що могла. Росийска піхота боронила ся завзято і до 5 год. по полудни не можна було переломити єї рядів. Наші запаси муниції зачали нам вже виходити і пушки мусіли би небавком замовкнути. Ми постановили добути послідних сил. Наші батериї ще раз отворили сильний огонь а відтак піхота першої дивизиї пустилась з геройскою хоробростию до атаку, але неприятель повитав єї таким убийчим огнем, що вистріляв єї до ноги, заким ще могла дійти до перших рядів росийских.

Відтак почали стріляти наші кораблї і наробили на лївім крилї неприятеля великої шкоди. Опісля пята дивизия заатакувала росийске ліве крило і серед загального одушевлення видобула ся на горби. Наша часть піхоти першої дивизиї і піхота третої дивизиї пустилась до атаку по трупах своїх товаришів, щоби заняти форти і шанцї росийскі. Була то борба на житє і смерть і вела ся шаблями, револьверами і багнетами. Наконець змусили ми неприятеля до втечі в неладї. Війско повитало успіх борби з великим одушевленєм. Ми перебу-

---

3)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

III.

Минає день, минає другий. Сонце заходить поза море з одної сторони, а рано сходить знов з другої сторони моря. Филї плескали, мрачні хмари надтягнули, меви кружляють довкола корабля, сїдають на щоглах, аби відтак немов би пірвані вітром знов злетїти; лїтаючи сюди і туди, мов білі картки паперу, лишають ся позаду все більше і більше, а вкінци летять назад до европейскої цілєччини, яку наші Лозівці покинули на віки. Матвій Лозиньский водить за ними очима і зітхає. „Так — гадає собі — і мева не важить ся дальше летіти, а ми полетїли“. І єму уявляє ся сосновий ліс, а на краю ліса річка з блїдою лозиною, за річкою бідні соломяні стріхи. І єму здаєть ся, що він радо знов вернувсь би до тої старої, добре єму знакомої нужди, з котрою зріс.

А море глухо бє о стїни корабля і филї як гори здіймають ся і з шумом опадають, завиваючи дико, немов би хто грозив і жалував ся рівночасно. Глубоко, глубоко похиляє ся корабель, здаєть ся ось-ось і переверне ся, але за хвилю підіймає ся він знов скриплячи і стогнучи до гори. Щогли похиляють ся і тріщать, вітер свище по линвах, а корабель пливе і пливе; над кораблем сьвітить сонце, над кораблем лягає темна ніч, тяжкі хмари нависають над ним, або буря лютує і виє по океанї, а громи бють в розбурхану воду. А корабель їде і їде.... Матвій Дишло нїколи богато не говорив, але часто передумував то, чого би нїколи не зумів виповісти словами. І ще нїколи не було в его голові тілько думок, неясних і зьмінчивих як ті хмари і филї, а глубоких і незрозумілих як то море. Ті гадки приходили і утікали від него і він не був би міг їх здержати, навіть не пробовав того, однако добре чув, що они, ті гадки, зворушили щось в самій глубині его душі, а він не умів би був сказати, що то було....

Під вечер океан набирав темної краски, небо померкло, а вершки филь сияли дивним, незвичайним сьвітлом.... Насамперед замітив Матвій Дишло, що филя, яку перерізував острий ніс корабля, була трохи за біла для тої темноти, що залягла небо і море. Він нагнув ся, поглянув в глубину і остовпів....

Вода довкола сьвітила ся, блїді блискавки мигали по ній і або сильнійше полискували, або погасали часами далеко, щезаючи в загадочній, страшній глубині. . І Матвієви видавало ся, немов би то всьо було живе: хід корабля, шум і клекіт филь, рух океана і загадочне мовчанє неба. Він глядїв в глубину і єму видавало ся, небов би звідтам також хтось глядїв до него. Хтось незнакомий, хтось такий, що був здивований, наляканий і невдоволений.... Від віків ворушить ся море, від віків здіймають ся і опадають его филї, від віків співає море свою власну, для людского уха незрозумілу пісню і від віків єсть в глубині его своє житє, якого ми не розуміємо. І ось той відвічний лад, той відвічний живий рух заколочує сьміливий корабель. І пісня моря дрожить і звучить инакше як перше, корабель поре і ломить его филї, а глубина тревожно прислухує ся до ходу тої дивної потвори з чужого незвістного сьвіта. Очивидно що Лозиньский був би не міг того всього так висловити, але він відчував страх перед загадочностию морскої глубини. І коли він так наляканий глядїв в долину, здавалось єму, немов би хтось звідтам дивив ся з таким самим страхом до него. Глядить і гнїває ся і посилає своїх післанців з сьвітлом; они виплисають на верх, ходять сюди і туди, питають і слїдять і тихо з собою нараджують ся, аби вкінци засумовані, нїчого не розуміючи, вернути знов в безвістну глубінь.... А корабель пливе нестримно дальше до своєї цїли....

Богато такого передумував Лозиньский в тих часах — шкода лиш, що ті думки приходили і щезали як филї, не лишаючи видного слїду, не виявляючи ся в словах, що они сьвітили і гасли як ті морскі блискавки в глубині.... Впрочім він пізнїйше сам говорив, що нїколи не забуде моря. — „Чоловік тілько на мори передумає — говорив він менї — про себе самого, про Бога, про землю і небо.... Всїлякі думки приходять чоловікови на мори — про житє і смерть....“ І видко було по его очах, що якась іскра силувала добути ся з тої про-

ли ніч на побоєвищи і забрали в неволю богато сфіцирів і вояків, здобули льокомобілю і динамо (електричну машину до роблення електричного сьвітла) і 3 рефлектори (прилади до пускання електричного сьвітла), 50 мін, богато зброї і великі запаси муніциї.

Найлютійша вела ся борба коло горбів Наошао. Штурм Японців на Наошао належить до найкровавійших, які записала новійша історыя военна. Підчас першого приступу погибли всї сфіцири і вояки японьскі, заким ще дійшли до росийскої лінії. Підчас послїдної проби удало ся переломити росийску лінію. Було то велике щасте для Японців, що знайшли дріт від мін заложених Росиянами і перетяли єго, бо коли би міни були експльодували, були би Японцї потерпіли страшенну страту, а Росияни були би удержали ся на своїх позициях.

Ген. Оку доносить о атаку на горби Наошао: Японьска четверта дивизия творила праве крило, трета — ліве, а перша ішла серединою. Росияни складали ся з одної дивизиї і двох батерий польної артилериї, з артилериї кріпостної і відділу моряків. Наша четверта дивизия узискала перевагу на лївім крилї росийскім, котре потерпіло богато від нашої фльоти із заливу коло Кінчов. Обі иньші дивизиї пішли за нею. Росийскі війска завернули взад в розладі і спалили склади у форті Тафаншен (перша стация за Кінчов в сторону до Порт-Артура). Ми здобули 68 пушок, 10 мітралез і богато иньшого материялу военного. Наші страти виносять около 3500 людий. Росияни полишили на побоєвищи 500 трупів.

Новинки.

Львів дня 31-го мая 1904.

— **Є. В. Цїсар** удїлив з приватних фондів на докінчене будови римо кат. костела в Когутківцях, тернопільского повіта, 300 корон запомоги, а комітетови будови церкви в Кохавівці, яворівского повіта 200 корон.

— **Преосьв. епископ Григорий Хомишин** зложив в суботу присягу в руки Є. Е. п. Намістника, ґрафа Андрея Потоцкого, яко представителя Єго Вел. Цїсаря.

† **Тадей Романович**, член Видїлу краевого, один з найвиднїйших польских політиків в краю, чоловік неутомимої працї і честного характеру, упокоїв ся в недїлю рано скоропостижно на удар серця 61-ім році житя. Покійний брав незвичайно дїяльну участь в політичнім і економічнім житю краю. Був основателем многих економічних товариств; послував кілька разів з міста Львова до сойму і до Ради державної і якийсь час був редактором „Reformy" в Кракові, а в р. 1899 редактором „Słow-a Polsk-ого" у Львові. Похорон бл. п. Романовича відбуде ся коштом громади міста Львова нинї пополудни. На руки родини наспіло з цїлого краю дуже богато кондоленцийних писем і телеґрам. — В. є. п.

— **Ц. к. Намістництво** надало презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Долгім о. Мелет. Дзеровичеви, греко-кат. парохови в Глїбовичах свирских.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** зорганізувала 1-клясові школи в Чеховій, коломийского округа, в Кадлубисках, чесанівского округа і в Рожнїтові, ярославского округа; — перемінила 5- на 6-клясову школу жіночу в Товмачи, 1- на 2-клясову школу в Шидлївцях, гусятиньского округа і 1- на 2-клясову школу в Синевідску нижнім, стрийского округа. Громада дорошів в жовківскім окрузї одержала 2400 К безпроцентової позички на будову школи. — Устний іспит екстернїстів і екстернїсток в мужеский семинариї учительскій в Тернополи пічне ся дня 20 червня с. р.

— **Із Зборова.** Як вже раз оповіщено, відбудуть ся в Зборові, дня 5 червня с. р. (недїля) вечерниці в память 43 роковин смерти Т. Шевченка з добірною програмою. Комітет має надїю, що вся доохрестна інтелїґенция, міщани та селяни являть ся як найчисленнїйше на се перше народне сьвято в Зборові. Дохід призначений на будову „Народного Дому" в Зборові. Цїни місць: Крісло першорядне 2 К, дальшорядне 1 К. Вступ на салю 40 сот. для дїтий 20 сот.

— **В Добрусинї** заснувала ся „Спілка ощадности і позичок, стоварищене зареєстроване з необмеженою порукою." Цїлею стоварищеня є: а) удїляти членам позички потрібні в господарстві, промислї і торговли з фондів, які спілка на тую цїль збирає при помочи спільної необмеженої поруки своїх членів; б) дати можність поміщувати на процент грошї заощаджені в той спосіб, що спілка принимає і опроцентовує вкладки щадничі; в) підпирати творене спілок і заробкових та господарских стоварищень в окрузї спілки. Настоятелем заряду спілки є о. Йосиф Долошицкий, місцевий парох.

— **Самоубийство.** Дня 17 с. м. найдено в громадскім лїсї в Тустановичах тїло 39-лїтного зарібника Стефана Просюка, родом з Угорщини. Від лютого с. р. оставав Просюк задля недуги без роботи і то було причиною, що відобрав собі житє, повісивши ся.

— **Арештоване обманців.** Перед кільканайцятьми днями арештовано в Ряшеві братів Ґарфайнів з Старого Самбора за обманьство, якого допустили ся в той спосіб, що продавали за 600 злр. фальшивих банкнотів на суму 6000. Ще одного спільника тої шайки, якогось Герша Райха, арештувала жандармерия в Старім Самборі. Обманцї розпустили були свої сїти на цїлу Галичину, північну Угорщину і Буковину.

— **Нещастна пригода** В Бориславі вибух ґаз дня 14 с. м. в закопі кн. Любомирскої і тяжко попарив робітника Луку Клещиньского. Раненого відвезено до шпиталю.

— **Огнї.** В ночи на 23 с. м. знищив огонь 3 господарства в Підбірцях коло Львова. Мимо густо забудованих домів огонь не розширив ся, завдяки справности місцевого пожарного „Сокола" і „Соколам" з сусїдних сїл, яких прибуло шість з власними сикавками. — В Максимовичах під Самбором знищив огонь дня 21 с. м. в ночи загороду господаря Михайла Засадного. Погоріла хата, 2 стайнї і 2 стодоли. В огни погибли також три безроги. Шкода оцінена на 7400 корон була в части обезпечена. Причиною пожару була імовірно неосторожність.

— **Вечерок львівского „Сокола"** відбуде ся в салї Фільгармонїї в суботу дня 4 червня с. р. Участь в вечерку зволили приняти Вп. п-на А. Крушельницка і п. М. Волошин та кружок Пань-Соскілок із Станиславова. Проґрама: 1) Орхестра 15 п. п. 2) Промова. 3) Вправи пожарного „Сокола" з Малехова при музиці. 4) Хор „Львівского Бояна". 5) Лисенко: „Дума", тенорове сольо відспіває п. М. Волошин при акомпаніяменті фортепяну. 6) Орхестра. 7) Вправи на поручках виконає відділ львівского „Сокола" при звуках вальса з народних пісень, укладу дра Яр. Лопатиньского. 8) а) Лисенко: „З мого тяжкого суму", б) Нижанковский: „Не видавай мене замуж", сопранові со-

---

стої невіжої души... Отже щось з моря все таки в тій души лишило ся.

Так, певне, що щось лишило ся.... Єго душа була зворушена як море, а в серци ворушили ся чувства як филї. То виступали єму сльози в очах, то — хоч то майже видає ся сьмішним — той сильний і тяжкий чоловік відчував непобориму охоту лїтати, лїтати як ті меви, що знов появили ся, але вже з Америки і кружляли довкола корабля.... Кудись далеко летїти, там, де живуть добрі і щасливі люди....

Пізнїйше оповідав менї сам Лозиньский, що тоді мав такі гадки, яких перше нїколи не знав, ні в Лозищи, коли ходив за плугом, ні на ярмарку в місточку, ні навіть в церкві. Там були самі звичайні думки, які чоловік мусить мати в своїм місци і в своїм часї. Але на мори всї думки були цїлком незвичайні і дивні. Они появляли ся як ті морскі блискавки і він дуже хотїв близше їх розібрати... Але то не удавалось єму. Коли він не стежив за ними, приходили они, одна по другій, сьвітили хвильку і погасали, огріваючи душу і серце. Але скоро лиш хотїв їх зловити і перешазати їх словами — они утїкали від него і єго голова почала болїти і кружляти.

Очивидно то всьо ішло звідси, що він мав богато свобідного часу, а перед очима океан шумів, клекотів, блищав і померкав та розпростирав ся в безконечність.

Третого дня їзди, коли він війшов на поклад, побачив далеко якийсь корабель. Спершу видавалось єму, немов би малий кораблик для забавки замотав ся в линви парохода, на котрім они самі їхали. Але то видавались єму длятого, бо прозрачний і чистий воздух всьо приближував, а довкола не було нїчого лише вода. Вітрильний корабель колисав ся сюди й туди і ставав чим раз більший, а коли вкінци приплив близше, побачив Лозиньский на нїм веселих людий, що сьміяли ся і витали пароход та вдоволені поїхали дальше, не мов би не потребували о нїчім думати і нїчим журити ся і немов би житє плило все так легко і весело, як корабель, на котрім їхали при сприяючій погоді.... І ще раз на отвертім мори, коли перед їх корабля був окритий цїлою хмарою піни, побачив він, як такий маленький корабель, похилений цїлком на бік, перелетїв попри них мов птах. Филї ішли високо мов доми і Лозиньский та иншi єго товариші подорожи глядїли з запертим віддихом, коли малий корабель нагле сховав ся. Але відтак він знов появив ся, а єго вітрило як крило меви дїткнуло ся хребта спіненої филї і кораблик колишучись пігнав дальше по розбурханім мори то вириваючи то знов потапаючи.... І Лозиньский подумав собі, що то мусять бути вже Американцї. Здаєть ся то сьміливі люди! І ось до них їде він, простий, бозязливий Лозовець.... Як они єго приймуть і на що їм єго?... І яким він сам стане за десять лїт?

І єму видавало ся, немов би вже тепер був він иншим, не тим, що в Лозищи ходив за плугом, або в сьвято ішов на ярмарок до сусїдного місточка. Вже то одно, що він бачив безкрає море, ті кораблї, тих дивних чужих людий....

Що єго око глядїло в загадочну глубінь моря і що він чув то в своїй души та роздумував над тим і над тими чужими людьми і над самим собою — всьо то зробило єго иншим чоловіком. І він глядїв перед себе на безмежне море, що то ясніло те окривало ся туманом, немов би шукав там свого місця і своєї будучности.

В одну з таких хвиль, коли всї ті доси єму незвістні думки і чувства виринали з глубини єго невіжої души, немов ті блискавки виринаючі з глубини моря, підійшов він на покладі до свого приятеля Дими і спитав:

— Слухай, Дима. Як ти гадаєш: яка там у них за морем воля?

Але Дима відповів злющо:

— Відчепи ся.... Трястя б тебе вхопила, грім би тебе убив!

Бідному Димі обрид в тій хвили цїлий сьвіт. Бо коли корабель так дуже хитав ся на всї сторони, то видавало ся, немов би небо западало ся в море а знов за хвилю немов би море піднимало ся аж до самого неба. Від того бідному Димі робило ся страшенно недобре і він заєдно бігав на край корабля і звисав там голову в долину як завішена на плотї шмата. Дуже погано було Димі і він кричав, що то проклятє море вирве з него всї кишки, та благав Господа, аби корабель міг задержати ся де при якім острові, щоби єго, Диму, висаджено на берег хочби й між диких людий, аби лиш він марно не пропав. Спершу Матвій дуже чудував ся, що Дима зробив ся такий примховатий і навіть старав ся втихомирювати єго. Але відтак побачив, що Дима не був одинокий, що так поводив ся; богато поважних людий, а навіть шведскі і даньскі панни, що їхали до Америки, аби там наймити ся за кухарки і служницї, так само повисали на краю корабля і їм було також так недобре як Димі. Матвій зрозумів, що на океанї мусить то бути цїлком звичайна річ. Єму самому ставало часами якось нїяково, але то було все; Дима, що був дуже нервовим чоловіком, про-

ля відспіває п-на А. Крушельницка при акомпаніяменті фортепяну. 9) Вправи станиславівских Пань-Сокілок булавами при орхестрі. 10) Корженко-Ярославенко: „Гимн Соколів“, муж. хор „Львівского Бояна“. — Ціни місць: льожі партерові, мезанінові і II-поверха по 8 К, льожі I пов. по 10 К, фотелі в партері I-рядні по 2·20 К, II рядні 1·80 К, III рядні 1·20 К, фотелі I поверха по 3·20 К, фотелі II поверха I-рядні 2·20 К, дальші по 1·80 К, фотелі III пов. в 1 ряді по 1·30 К, в 2 ряді по 90 сот., в дальших по 60 сот. За ґардеробу не платить ся. Білети можна вже набувати в „Соколі“ (Підвале 7) від 6½ до 8 год. вечер, а в день вечерка при касі Фільгармонії. Початок вечерка о 7 годині.

— **Абонаментові білети.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Подібно як таитого року запроваджує ся і в сім році на шляхах всхідно- і західно-галицких зелїзниць державних на час від 1 мая до 30 вересня білети абонаментові 1-ої, 2-ої і 3-ої кляси по ціні 55, 38 і 22 корон за 15 дневний, а по 82, 55 і 33 корон за 30 дневний абонамент для одної ґрупи. — Ті білети суть виставлені на імя і назвиско і управняють властителя до довільно частої їзди, а також до перериваня подорожи без всякого оповіданя. Такі самі білети абонаментові видає ся також для перевозу пакунку подорожного до максимальної ваги 30 кл. а то 6 корон з 15 дневною, а по 9 корон з 30 дневною важностию. — Близших пояснень уділяють ц. к. уряди стацийні і бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних у Львові, улиця Красіцких ч. 5.

— **Духовний концерт львівского „Бояна“** під протекторатом Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого відбуде ся дня 7 червня с. р. о год. 7 вечером в сали фільгармонії в отсею програмою: I. 1) Вербицкий: „Сьвят“ d—dur; 2) Лавровский: „Хвалите“ g—dur; 3) Турчанинів: „Чертог Твой“ f—mol; 4) Садовский: „Плотію уснув“ d—mol; хори мішані a capella. II. Händel: „Largo“ орхестра смичкова, орґани і гарфа. III. 1) Лаврівский: „Достойно єст“ d—dur; 2) Березовский: „Прискорна єст душа моя“ c—mol; хор мужеский a capella. IV. 1) Березовский: „Во всю землю“ e—mol; 2) Бортнянський: „Гласом моім“ c—mol; хор мішаний a capella. V. 1) Gruber: „Angelus Domini“ d—dur хор мішаний з орґанами і орхестра; 2) Filke: „Kyril etejson“ хор мішаний з орґанами; 3) Mendelsohn: „Христос“ оратория з солями, хорами мішаними і мужескими і орхестрою. VI. 1) Mendelsohn: „Orgelsonate“; 2) Claus: „Weinachtsklänge“ орґани. VII. 1) Чайковский: „Блаженні вже ізбрал“ b—dur; 2) Бортнянський: „Хвалите отроци“ d—dur подвійний хор мішаний. Диріґент о. Остап Нижанковский. Орхестра військова 80 п. п. В часї виконаня поодиноких точок проґрами на салю нікого не впускає ся. Весь дохід призначений на добродійні цїли.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 31 мая. Переговори в справі угоди з Німеччиною розпочали ся вчера по полудни в Берлинї і потягнуть ся без перерви аж до половини червня а відтак настане перерва в цїли переговорів з Італією. Переговори ведуть ся під проводом австро-угорского амбасадора в Берлинї.

Париж 31 мая. Пос. Дешант поставив пильне внесене скасованя закона з 1873 р. признаючого значні права чиновн монахинь „Сакр Кер“; пильність внесеня ухвалено 308 голосами против 231 а внесене передано комісиї для відділеня церкви від держави.

Льондон 31 мая. З Токіо доносять: Хоронене погибших під Кінчов заняло цїлий оногдашний день і ще не скінчило ся. Всї горби коло Кінчов покривають трупи. Хоронене відбуває ся в масових гробах. Погибших Росиян хоронять Японцї зі всїми почестями войсковими. Величезний тягар армії творить велике число японьских і російских ранених, котрих переносять на транспортові кораблї. Вість о побідї під Кінчов викликала в цїлій Японії велику радість, мимо того, що побіду окуплено величезними стратами. В Токіо заповідають упадок Порт Артура в найблизших днях.

Токіо 31 мая. Ґен. Оку видав відозву до жителів на Ляотуні, в котрій прирікає охорону житя і майна та винагороду за зроблену Японцями шкоду за знищені доми і т. д. Рівночасно грозить Оку строгими карами, коли би жителї помагали Росиянам.

Токіо, 31 мая. Оку доносить, що Росияни покинули місцевости Шенкенпу, Маґоліян і Сіншутун на півострові Квантун. На всхід від Шенкенпу не видко ніяких відділів російских. Відділ російский під командою Накамури обсадив в пятницю Талїенван і здобув 4 пушки. — Курокі доносить; Японьскі відділи заатакували в суботу Аіґантепним на північний всхід від Фенванчена відділ 2000 козаків і змусили єго до втечі. Борба зачала ся о пів до 11 год. перед полуднем і тревала годину. Японцї стратили 4 погибших і 28 ранених. Страти Росиян незвістні. Дальше доносить Курокі о ряді менших стичок передних сторожий обох войск; 8 Росиянів взято до неволї.

Ню-Йорк, 31 мая. Бюро Райтера доносить: Після наспівшої до Вашінґтона вісти нова японьска дивізия відплила до північно-всхідної Кореї, щоби там окружити російскі відділи і відтяти російску кавалерию, котра грозить перерванєм звязи з армією ґен. Курокого.

Танґер 31 мая. Американьский панцирник „Бруклін“ прибув тут вчера.

Сеуль 31 мая. Американьский консуль з Дального, котрий прибув тут сухопутем, доносить, що в глубині Кореї панує всюди спокій. Розбишацких ватаг нїгде не видко. Будова зелїзниції Фузан-Сеуль поступає скоро наперед.

клинав себе і Осипа і Катерину і корабель і тото, хто єго видумав і всїх Американців, навіть і ненароджених.... Часами, здавало ся, мав охоту хулити, але здержав ся.... Бо на мори, дивна річ, люди не так легко хулять як нераз на земли.

Але гадка про волю не виходила Матвієви з голови. Що там в Европі, коли они розмавляли з могилївским шинкарем, питав єго перший Дима.

— Скажіть менї, прошу вас.... яка то воля там у них за морем, про котру люди тілько говорять?

— Ах! Они одні других ошукують — то цїла воля!... — відповів шинкар з неохотою. — Впрочім — додав, випиваючи решту пива — таке діє ся і тут у нас. Тому, признаю ся, не розумію, длячого деяким людям так богато зависить на тім, аби їх скубли саме в Америцї, а не дома....

— Е, менї здає ся, що ви кинули камінь в наш огород — замітив хитрий Дима.

— Мене нїчого не обходять чужі огороди — відповів шинкар вминаючо — я лиш кажу, що на сьвітї того правда, хто другого ошукає. А що там буде, самі побачите. Але я не гадаю, аби там було о много лїпше.

Шинкар видко зазнав в житю чимало прикростий. Єго відповідь не сподобала ся Лозівцям, а навіть трохи їх обидила. Що люди всюди поміж собою жруть ся, то очевидно було може й правда, але волею — так они гадали — мусїли в Америцї називати що иншого. Дима уважав потрібним відповісти щось на обидливий натяк.

— То, скажу вам, всюди так: як ти менї, так я тобі, хто мягкий, тому й на дощцї буде мягко лежати, а сухому й на подушках твердо. А такого поганого чоловіка як ви я ще в житю не бачив; то мушу сказати...

В такий спосіб скінчила ся тодї та не конче мила розмова.

Тепер їхав разом з Лозівцями і один Чех, вже старий чоловік і не веселий, але привітливий. Єго взивав до себе син, котрому в Америцї добре поводило ся. Старий їхав, але казав, що був би волів, колиб єго синови було добре вело ся у власнім краю. Тодї не треба було би й тої їзди. Ческа мова славяньска. Поляковн могло видавати ся, що він говорить по російски, Росиянинови, що по польски. А наші Лозівцї говорили волиньским говором: ні по российски, ні по польски, ні чисто по малоруски, лише всїми трема мовами по трохи. Тому було їм дуже легко порозуміти ся з ним. Дима, що любив балакати, витягнув скоро старого на розмову. Де бракло єму слів, там помагав собі руками, головою і ногами. То прицмокнув, то мляснув язиком, то плескав в долонї, одним словом вскорі порозуміли ся і подружили ся з старим Чехом. А Чех говорив і по нїмецки, значить, через него можна було дечого і від Нїмців довідати ся. А через Нїмців і від Анґлїйців...

(Дальше буде).

Поїзди льокальні

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що недїлї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).